

Dubbel Glas

*Het lijk in de vijver
een Inspecteur Mitalsing Mysterie*

Colofon

ISBN: 978 94 6365 579 8
1e druk 2023
© 2023, Paula Brunsveld van Hulten

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl
Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Dubbel Glas

Het lijk in de vijver
een Inspecteur Mitalsing Mystery

Paula Brunsveld van Hulten

Hoofdstuk 1.

Laren, 23 mei.

Haar lange blonde haar lag als een waaier om haar hoofd. Ze leek te zweven tussen de waterplanten in de kleine ondiepe vijver, die werd omzoomd door lichtblauwe campanula en witte hosta. Haar bleekroze zomerjurk dreef op de waterspiegel. Een libelle streek neer op haar borst en schitterde als een kostbaar juweel. Het water weerspiegelde de strakblauwe lucht, maar bij haar hoofd mengde het vele rode bloed zich met het heldere water. Grote goudkarpers zwommen onverstoord om haar heen.

Rechercheur Mitalsing, 43, inspecteur bij bureau Hilversum, slank, zoals altijd onberispelijk in pak en smetteloos wit overhemd, het zwarte haar achterovergekamd, stond erbij en keek ernaar. Hij kon zijn ogen er niet van af houden. Hij was een ingehouden romanticus en dit Ophelia-achtige beeld maakte dit plaats delict wel tot de meest romantische die hij ooit had gezien. Hij nam zich voor om een paar foto's van het rechteam op te vragen.

Het lijk was van de bewoonster van de kleine witte villa met in traditionele Gooische kleuren geverfde houten luiken, de 33-jarige kinderboekenschrijfster Anna Hout.

‘Zo heb ik haar gevonden, meneer, ik zweer het. Ik ben naar binnen gerend om mijn mobiel te pakken in mijn jack en heb gelijk 1-1-2 gebeld. Dat is toch goed?’

De tuinman, een wat sullige dertiger met een kalend hoofd, gooide zijn verhaal er paniekerig uit. Hij was aan het werk

geweest in de tuin, had tuinafval weggebracht en wilde bij terugkeer bij het huis naar de wc gaan, vertelde hij.

‘Dat vond mevrouw goed, ik mocht altijd naar binnen als ik naar het toilet moest, echt waar! Trouwens, de achterdeur stond open.’

Na het wc-bezoek had hij haar bril op de vloer van de serre zien liggen. Hij had een paar keer geroepen om te zeggen dat hij er weer was. Maar hij kreeg geen reactie. Raar, vond hij dat. Meestal antwoordde ze hem meteen, wanneer hij aan het werk was, en hij haar vanuit de tuin riep. Hij begon overal in het huis naar haar te zoeken, liep door de serre naar de woonkamer, en toen de trap op naar de bovenverdieping waar hij ten slotte aarzelend haar slaapkamer betrad, maar ook daar was ze niet. Toen rende hij terug de tuin in, ze moest toch ergens zijn? Hij liep tot aan het eind van de grote achtertuin, keek tussen de bloeiende hortensia’s, bukte zich om onder de enorme rododendrons door te lopen en wilde ten einde raad weer terug naar het huis lopen, toen hij haar plots zag drijven, in de vijver vlak voor het terras. Hij was er al twee keer langsgelopen zonder haar te hebben opgemerkt. ‘Ik kon mijn ogen niet geloven. Ik durfde haar niet uit het water te halen. Ze was echt al dood zag ik, anders had ik het heus geprobeerd. Ik heb nog haar naam geroepen: mevrouw Hout! Anna! Toen rende ik naar binnen om mijn mobiel te pakken.’ De tuinman hapte naar adem en ratelde verder:

‘Weet u al wat? Wat is er gebeurd? Wie heeft haar in de vijver gelegd? Ik heb het echt niet gedaan! Echt niet! Wie wil nou zo’n mooie, lieve vrouw vermoorden?!’

Mitalsing legde zijn hand op de schouder van de hevig ont-dane tuinman en stelde vast dat deze zijn grote werkhandschoenen nog aan had. Daarmee heeft hij niet onmiddellijk kunnen bellen, ging het door hem heen.

“Meneer Minnema, Arjan, zo heet u toch? Rustig maar, gaat u maar mee met mijn collega hier. Ik zie u later weer.’

Hij wendde zich tot een agente die bij de openslaande deuren van de serre stond.

‘Petra, ontferm jij je over Arjan Minnema? Hij heeft het lichaam ontdekt en is behoorlijk van streek.’

Het lijk was uit de vijver gehaald en lag nu druipend op de brancard.

‘Hoe lang denkt u dat ze al dood is?’ vroeg Mitalsing aan de oude politiearts.

De arts schoof vermoedid zijn bril omhoog, dacht even na en zei: ‘Nog natte vingerwerk natuurlijk, sorry voor de woordspeling. En moeilijk te schatten, omdat ze in het water lag. Maar ik denk dat dit toch een vers lijk is. Tussen een en twee vanmiddag gebeurd, ruim uurtje geleden, dus rond half twee.’ Hij grinnikte: ‘Verser krijg ik ze meestal niet.’

Mitalsing glimlachte beleefd. Rare humor hebben die Hollanders toch, dacht hij.

‘Doodsoorzaak?’

‘Iets heel zwaars, een grote steen of zoiets, zou ik op het eerste gezicht zeggen. Kijk maar eens naar het achterhoofd, het is behoorlijk kapot, een groot gat ... . Het moet wel een ronde steen geweest zijn zonder hoeken of punten, gezien de breuklijnen op de schedel.’

De villa van Anna Hout lag aan een doodlopend straatje van het mooie Laren. Zelfs de meeste echte Larinezen waren onbekend met Voswicke, het straatje dat verborgen lag in een lommerrijke villawijk.

Het rustige straatje stond nu vol politieauto’s en de ingang van de villa was afgezet met rood-wit politielint. Ook het

busje van het forensisch team stond tussen de politieauto's geparkeerd.

Mensen van het forensisch team, van top tot teen in wit beschermende kleding, hadden de tuin en de omgeving van de vijver afgespeurd. Daarna was de villa zelf aan de beurt.

Alleen aan de rand van de vijver was nog een FTER bezig met een visnetje.

'Zijn jullie klaar in de tuin?' vroeg Mitalsing aan een witte spookachtige verschijning.

'Ja, voor nu zeker. Gaat u mee naar binnen? Daar zijn mijn collega's al bezig.'

'Nee, ik wacht wel tot jullie daar ook klaar zijn.'

De onderzoeker pakte zijn spullen bij elkaar en liep naar de serre. 'Ik zie u later!' zei hij.

Peinzend liep Mitalsing door de grote tuin. Hij wilde ongestoord de sfeer van de plaats delict in zich opnemen. Achter in de tuin stond een halfroond stenen bankje onder een witte berk. Een slingerend pad leidde langs dichtbegroeide bloembedden en bloeiende struiken naar een kleine glazen kas, overgroeid met rozen. Bij de rozen bleef Mitalsing staan en met gesloten ogen liet hij zich bedwelmen door de zoete geur. De geur bracht flarden van een lang vergeten bezoek aan zijn grootouders in Suriname terug. Met weemoed dacht hij aan de 'Surinaamse poederdons' een struik met roze, geurende bloemen, op het erf van zijn grootmoeder.

Een schurend en piepend geluid verjoeg zijn mijmeringen. Hij liep voorbij de kas, in de richting van het geluid. In de ligusterhaag die de tuin scheidde van die van de burens was een boogvormig poortje geknipt. Een roestig hekje daarin werd opgeduwd.

Mitalsing keek recht in de groene ogen van een verbaasd kij-

kende vrouw, van achter in de veertig. Ze droeg een donkerblauwe jurk, en had een kasjmier shawl om haar hals. Mooie rijke dame, dacht Mitalsing. ‘Zo zijn ze hier natuurlijk allemaal.’

‘Wie bent u?’ vroeg de vrouw ongerust, ‘Waar is Anna?’
‘Ik ben inspecteur Mitalsing, politie Midden Nederland,’ antwoordde Mitalsing formeel.

‘O, mijn god, is er iets gebeurd? Is er iets met Anna?’
‘Kende u Anna?’

‘Ja, ik ben haar buurvrouw, Nine van Hulten, ik woon hier,’ zei de vrouw en ze wees in de richting van haar grote huis aan de andere kant van de haag.

‘Het spijt me dat ik u slecht nieuws moet geven, mevrouw. Komt u even mee.’

Mitalsing nam Nine van Hulten mee naar het stenen bankje onder de berk en vertelde haar hoe Anna was gevonden.

‘Wat verschrikkelijk! Vermoord gevonden in haar eigen vijver! Ik was niet dol op haar, maar dat gun je niemand ... ‘
Ze boog het hoofd even en ging verder: ‘Ze woonde hier al een jaar of vijf, zes, maar ik heb nooit goed hoogte van haar kunnen krijgen. Ze waren eerst met z’n tweeën hier, zij en haar man Victor. Maar na een jaar gingen ze al uit elkaar.’

‘We zullen haar ex-man moeten waarschuwen, heeft u zijn adres voor ons?’, vroeg Mitalsing.

‘Ja, dat moet ik ergens hebben, hij is nog bij ons langs geweest voor hij wegging en gaf me toen zijn nieuwe adres. Een aardige man, maar wel een nietsnut. Hij bracht zijn tijd voornamelijk door in ‘t Bonte Paard, dat café, dan weet u het wel. Het geld kwam van haar, zij was verre van armlastig, en verdiende ook wel aardig met haar kinderboeken. Ik heb een boekwinkel in het dorp; vorige week heeft ze nog bij mij in de winkel haar nieuwe boek gesigneerd!’.

Bij de herinnering daaraan stakte haar stem. Ze keek Mitalsing verschrikt aan: ‘Zal ik het adres van Victor voor u zoeken?’

‘Kom,’ zei Mitalsing, terwijl hij haar bij de arm nam, ‘dan loop ik even met u mee.’

Door het poortje lopend kwam Mitalsing in nog hoger sferen. Was de villa van Anna Hout al bepaald niet armoedig, hier was de rijkdom van een andere orde. De tuin was zorgvuldig aangelegd door een tuinarchitect en tot in de puntjes onderhouden. Een kleine robotmaaier snorde over het gazon. Via een stenen trap betraden ze het terras, dat iets hoger lag dan de tuin. De schuifpui van het huis stond open. Nine nam de inspecteur mee naar binnen. Binnen zag alles er ook al even kostbaar uit. Het interieur was een zorgvuldige mix van antieke tapijten, comfortabele moderne banken, schemerlampen, schilderijen en zacht gekleurde, gevoerde gordijnen van zware stoffen.

Aangenaam chic, dacht Mitalsing. Een juiste ambiance voor deze Nine.

Nine bladerde in haar agenda en vond het gevraagde adres met een mobiel telefoonnummer. Ze schreef het op een geel notitiepapiertje en gaf het aan Mitalsing. ‘Het is nu al een tijd geleden, dus ik weet niet of het nog klopt. Het is ergens in Amsterdam, haar ex was een Amsterdammer.’

Mitalsing bedankte haar en zei: ‘U bent nog niet van mij af, vrees ik. U wordt binnenkort uitgenodigd op het bureau, dan praten we verder.’ Hij gaf haar een hand en nam dezelfde weg terug via het poortje naar de tuin van Anna Hout, waar de forensische werkzaamheden al werden afgerond.

Hoofdstuk 2.

Na het vertrek van de inspecteur peinsde Nine over haar vermoorde buurvrouw Anna Hout. Ze had nooit echt hoogte kunnen krijgen van die vrouw, deugde ze wel of niet? Ze schreef lieve verhalen voor jonge kinderen, ze oogde heel onschuldig met haar ietwat geëxalteerde gedrag. Een verborgene verleidster, dat was Anna. Sinds ze hier woonde was Anna regelmatig te vinden in de Larense Boekwinkel was Anna regelmatig te vinden met weer nieuwe uitgaven en signeersessies. Dat deed ze heel charmant; kinderen waren dol op haar, niet alleen die trouwens. Het was een mooie hippe vrouw geweest, en een beetje excentriek uitdagend zoals ze altijd gekleed ging in lange kleurige blote jurken, en dan ook nog liefst blootsvoets. Ze had hartje zomer zelfs een signeersessie een keer blootsvoets gedaan. ‘Alles voor de pers,’ had ze knipogend gezegd.

Toen Nine haar voordeur opende, zag ze aan de overkant de oude overbuurman Jasper van Haaren in zijn rolstoel naar haar staren. Hij was heel vaak buiten te vinden, rondjes rijdend om het plantsoentje met rhododendrons, aan het eind van het straatje. Ze voelde zich ongemakkelijk, alsof ze hem op iets had betrappt. ‘Jij ouwe gluurder,’ dacht ze.

‘Ha, Mitalsing, ik tref je nog net op de valreep! *My lucky day*. Kan je dat bevestigen: dat de bekende schrijfster Anna Hout is vermoord, vanmiddag? Al een verdachte in beeld?’ Mitalsing wilde net in zijn zwarte Volvo V70 stappen, toen

journaliste Isa Brander hem tegenhield. ‘Ah, mevrouw Gooien Eemlander, natuurlijk. Nieuws gaat snel. En u weet alles al, begrijp ik.’

‘Ik beschouw dit als een bevestiging?’ Ze hijgde nog na van al het gehaast naar de moordplek. Ze had haar zonnebril in haar haar gezet en pakte haar mobiel uit haar kleine rugzak. Geen jonge, maar wel prettig ogende vrouw van tussen veertig en vijftig, apart knap. Ze worden tegenwoordig niet snel oud, dacht Mitalsing, terwijl hij zich ook de chique buurvrouw van daarnet voor de geest haalde.

Met een klein lachje knikte hij. ‘Maar dat is dan ook alles wat we tot nu toe weten. Het was me weer een genoegen, Isa.’ Hij sloeg de portier van zijn auto dicht en reed weg.

‘Ik kom morgen wel naar het bureau!’ riep ze hem na.

-

‘Ha zus!’ Nine had Isa al zien praten met de rechercheur en deed de deur open voordat die had kunnen aanbellen.

‘God, leuk zeg, een moord in jouw deftige villawijk! Oh, verkeerde woordkeus, sorry.’

Nine lachte om het enthousiasme van haar twee jaar oudere zuster. ‘We zullen de politie wel op ons dak krijgen. met allerlei vragen over Anna Hout. Die rechercheur waar jij net mee sprak, had me al gewaarschuwd dat ik voorlopig nog niet van hem af ben. Omdat hij nog meer vragen had over Anna.

‘Nou, datzelfde geldt toevallig ook voor mij. Dus brand maar los. Ik neem aan dat je wel iets weet te vertellen over Wat weet je allemaal over haar?’

Hoewel ze behoorlijk verschilden, konden de zusters Nine en Isa het goed met elkaar vinden. Nine was al heel lang ge-

lukkig getrouwd met Alex, een chemisch ingenieur die voor zijn werk vaak in het buitenland was. Ze was blij met hem. Alex was een rustige, lieve echtgenoot, hij liet haar altijd haar gang gaan. Hij was zorgzaam, ook voor hun twee volwassen kinderen: zoon Matthias en dochter Vera. Vera was verpleegkundige en had het altijd heel erg druk. Matthias had zijn draai nog niet kunnen vinden en hopte van job naar job.

Nine was een laatbloeier. Op haar achtenveertigste zag ze er misschien beter uit dan ooit.

Isa verdacht haar zuster ervan een minnaar te hebben; ze zag er zo stralend uit de laatste tijd. Zelf was ze net vijftig, maar ze kon met gemak doorgaan voor een vrouw van medio veertig, vond ze. Ze had een volle bos blond haar, een prachtig gezicht en ze ging nooit zonder kleurige lipstick de deur uit. Ze had een geprononceerde mening. Tenminste als ze moest geloven wat anderen over haar zeiden. Ze was dan wel sneller maar ook slordiger dan Nine; ze droeg soms spelden om een verloren knoop te vervangen. Isa was gescheiden en had geen kinderen. Haar journalistieke werk was haar ding; ze deed zowel politie als cultuur. In Laren woonden veel *celebrities*, zo vlak bij de Hilversumse tv-studio's.

Nine schonk twee glazen ijsthee in. 'Kom, laten we in de tuin gaan zitten.' Nine's tuin deed mee in de jaarlijkse Larense Tuinenroute, een waar lusthof van rozen, rhododendron, ranonkels en alle planten met de overige letters van het alfabet.

'Was ze aardig, die Anna Hout?'

'Tja, wat zal ik zeggen. Ze wist heel goed wat ze wilde en hoe ze dat voor elkaar moest krijgen. Ze was heel leuk met kinderen. Iedereen vond haar aardig zo op het eerste gezicht.'

Bij het voorlezen in de winkel en tijdens haar boekpresentaties was ze onweerstaanbaar. Tegen mij was ze overdreven aardig, misschien omdat ze mij nodig had, met mijn boekhandel. En een flirt, ja, dat was ze ook.'

'Had ze een vriend of zo?'

'Ze was al een tijd gescheiden. Ze kwam hier samen met haar man wonen. Het viel mij nogal op hoe kleinerend ze hem behandelde, alsof het haar bediende was. Maar die is al een tijd uit beeld, ze zijn vrij snel gescheiden. Ze had regelmatig mannen over de vloer, voor zover ik dat kon zien. Apart type wel, Anna, ze nam het allemaal een beetje ... hoe zal ik het zeggen, makkelijk.'

Ze namen allebei een slok. 'Lekker, na al dat gejakker van mij,' zei Isa. 'Leuke tuin heb je toch. Echt een oase.' Ze bewonderde Nines groene vingers en smaak: prachtig gazon waarop ze nu uitkeken vanaf het terras met een mooie pergola, en allerlei hoekjes in de tuin. Zijzelf woonde weliswaar in een prima appartement, maar een tuin miste ze wel.

'Die van Anna is ook heel mooi. Ze heeft een tuinman, die vreselijk zijn best doet. Komt elke week, soms met weer nieuwe planten. Hij doet ook de vijver, waarin die arme Anna dood is gevonden. Ze heeft ook een paar mooie beelden in de tuin staan.'

Isa corrigeerde haar: 'Had staan ... , niet heeft!'

Ze vroeg verder: 'Had Nine verder niet een echte vriend, die wel eens bleef slapen of zo?'

'Weet ik allemaal niet. Hoewel, de laatste maanden stond er wel heel vaak een opvallende auto op haar oprijlaan. En die stond er soms 's morgens vroeg al, dus dat zou wel eens op een overnachting kunnen wijzen.'

'Aha! Wat voor auto was dat, het merk, de kleur?'

‘Hallo zeg, ik ben geen autofreak, zoals jij! Maar duur was hij zeker! Je kent ze wel, zoals ze hier in Laren bij de Brink rondtoeren.’

Nine streek met haar vingers door haar haren en zei nadenkend: ‘Ik geloof dat ik een keer de man van die auto heb gezien. Hij had een bekend gezicht, maar ik kon toch niet thuisbrengen wie het was.’

Isa lachte kort: ‘Daar heb ik wat aan! Je weet niet wat voor auto en je weet niet van wie dat bekende gezicht is.’

‘Ik vraag het wel na bij mijn andere burens, Isa, rustig maar ... . Die weten het vast wel. Anders vraag ik het die oude gluurder van de overkant, hoe vaak die hier niet in zijn rolstoel rondrijdt en dan gewoon blijft staan voor je huis. Die man weet alles van iedereen.’

Een wesp zoemde rakelings langs Nine’s gezicht, toen ze de laatste slok ijsthee wilde drinken. ‘Trouwens, ik bedenk me nu, er stond ook een paar maal een hele dikke zwarte BMW met getinte ramen op de hoek van de Voswicke. Was dat misschien ook voor haar? Nu zijn hier wel meer van dat soort grote auto’s maar deze viel mij gewoon op, als ik ’s middags naar het dorp ging en erlangs liep.’

‘Let goed op jezelf, Nine. Niet zomaar iemand binnenlaten. Jammer dat Alex er nu niet is.’

Isa gaf haar zus een snelle zoen en vertrok, in haar oudere zilvergrijze BMW 318, waar ze erg aan gehecht was.

Hoofdstuk 3.

Arjan Minnema zat zenuwachtig in de kale verhoorkamer. Hij had eigenlijk een sigaretje willen opsteken, hij friemelde maar wat met zijn vingers op tafel. Pas na tien lange minuten kwam Mitalsing de kamer binnen, vergezeld van een jonge politieman met een dienblaadje met drie koffie. ‘Bakje?’ vroeg hij vriendelijk aan Minnema. Die knikte dankbaar.

‘Zo meneer Minnema, dat was zeker schrikken om je werkgeefster zomaar dood in de vijver te zien liggen?’

Minnema knikte hartstochtelijk: ‘Ja, dat is me nog nooit gebeurd.’

Mitalsing roerde in zijn koffie en grinnikte innerlijk; alsof dat bij tuinmannen meestal meermalen gebeurt

‘Vertel nog eens heel precies hoe het ging, hoe u haar gevonden heeft. Wanneer kwam u en wat deed u die dag in haar tuin?’

‘Ik kwam om half twaalf in de ochtend, ik had net een boterham gegeten. Toen heb ik even een kop koffie met Anna – ik mocht Anna zeggen – gedronken. Het was zo’n mooie lieve vrouw, altijd aardig tegen mij, niks geen kapsones, terwijl ze toch zo beroemd is. Toen ben ik aan het werk gegaan: geschoffeld, gesnoeid, de grote rododendrons, de rozenstruiken, de hortensia, en het gras gemaaid. Er moest heel wat gebeuren, ik was er al een maand niet meer geweest. Ik was daar twee uur mee bezig, denk ik. Toen heb ik al het spul bij elkaar geharkt en op mijn aanhanger gemieterd om naar de stort te brengen.’

‘Hoe laat was dat?’

‘Ik denk zo ongeveer half drie, drie uur. Voordat ik wegging

naar de stort, kreeg ik nog een biertje van Anna, zijzelf nam een wijntje. Toen hebben we nog gepraat met elkaar.'

'Waarover?'

'Eeehh ... nogal persoonlijk. Ze vroeg of ik een vriendin had. En hoe die eruitzag.'

'En?'

'Nee, ik heb geen vriendin. Ik ben altijd aan het werk, geen tijd ...'

'En Anna wilde weten wat voor vriendin u zou willen hebben?' viste Mitalsing.

'Ja ... nou ja. Wel zo iemand als Anna natuurlijk. Wie niet, toch?'

'Heeft u veel relaties gehad?'

'Nee, eigenlijk niet. De meisjes vallen niet zo op mij. Ze zien me niet zo staan, geloof ik.' Hij friemelde nog meer met zijn handen. Hij was inderdaad een heel onopvallende verschijning met zijn dunne in de war zittende kleurloze haar, zijn nogal gekreukelde gezicht met wenkbrauwloze fletsblauwe ogen en smalle mond. Ook zijn lijf was, hoewel tegen de twee meter lang, niet opwindend: hij had afhangende schouders en een buikje.

'Anna was dus een soort vriendin?'

'Vriendin, vriendin ... nou nee, we praatten gewoon leuk met elkaar. Ze vertrouwde me natuurlijk, ik ben al zo lang tuinman bij haar. Sinds ze hier woont. Dat was eerst nog met die vent, maar die iss gelukkig snel vertrokken.'

'O? Wat voor vent was het?'

'Hij zag er wel goed uit en dat wist ie maar al te goed. Maar hij dronk te veel. En heeft haar ook wel eens geslagen, volgens mij.'

-

Mitalsing noteerde de ex als mogelijke verdachte, en vroeg: ‘Goed, u ging het tuinafval dus wegbrengen. Hoe ging het verder? Hoe laat was u weer terug?’

‘Ik kwam ruim een uur later terug en ik moest vreselijk pissen. Ik ging door het tuinpoortje naar binnen, en gelukkig stond de achterdeur open en ik rende naar de wc. Na het pissen – een enorme plas, al die tijd in de auto, en dan ook nog met die pokke stoplichten overal – wilde ik weer naar buiten, om verder te werken. Toen riep ik Anna, maar weer geen sjoege. Wel gek, toch, met die achterdeur open. Toen ben ik haar gaan zoeken. In de keuken zag ik haar bril op de grond liggen. Krijgen we nou, dacht ik. Niet normaal. Ik ben toen in alle kamers gaan kijken, zelfs in haar slaapkamer heb ik voorzichtig gekeken, dat is toch wel erg privé. Nergens een spoor. Naar de tuin maar, dacht ik. Ik bleef maar roepen: Anna, Anna! Ik was naar het tuinhuis gelopen achter in de tuin, ook nada noppes, en toen weer terug. En toen zag ik haar! In de vijver. Ik schrok me lam. Ik heb eerst even gezeten, van schrik en toen heb ik 1-1-2 gebeld.’

‘Ah, dus niet ‘gelijk’ ... zoals hij eerst zei,’ dacht Mitalsing bij zichzelf. ‘En die tuinhandschoenen, heeft hij die weer aangetrokken na het bellen van 1-1-2? Inconsistenties, dat is verdacht. Ook met die bril, die lag bij zijn eerste verklaring nog op de vloer van de serre en nu ineens op de grond in de keuken. Vreemd ... .’ Hij rondde het verhoor af en zei: ‘Kan zijn dat ik u nog eens wat ga vragen.’

Voordat hij vertrok, voegde Minnema er nog aan toe: ‘O ja, ik heb misschien nog één dingetje. Toen ik weer terugkwam van het grofvuil zag ik die ouwe man in zijn rolstoel aan de overkant staan kijken. Anna vond hem altijd een beetje eng.’

Toen Mitalsing de tuinman uitliet, kwam Isa het bureau binnen. Ze keek de tuinman nog even na.

‘Ha, je hebt al een verhoor gedaan.’ zei ze monter.

‘Ook goedemorgen,’ mompelde Mitalsing.

‘En? Wie is de dader?’

‘Ik ben wel goed, maar niet zo goed,’ bromde de rechercheur. Isa bracht hem altijd enigszins van zijn stuk met haar haast familiale directheid. Haar vrije manier van doen was hij niet gewend met zijn ingetogen Hindoestaanse achtergrond. Hij reageerde daar niet goed op, vond zichzelf. Hij werd dan heel formeel, als verdediging bijna. ‘Loop maar even mee voor een korte briefing.’

Mitalsing liep met Isa naar de kantine van het bureau en haalde een koffie uit de automaat. ‘We hebben nog weinig informatie voor de pers. We weten wie het slachtoffer is: Anna Hout, 33, alleenwonend, in de Voswicke, gevonden op dinsdag 23 mei jongstleden door haar tuinman Arjan Minnema in de vijver van haar tuin, met ingeslagen schedel, vermoedelijk rond 3 uur. We wachten nog op het autopsierapport.’

‘En die tuinman? Is dat een verdachte?’, vroeg Isa.

‘Te vroeg om te zeggen.’

Isa sloeg haar notitieboekje open. ‘Die Anna Hout was me wel een dame. Of misschien moet ik zeggen: juist geen dame. Heb je daar al iets meer informatie over? Je hebt gisteren mijn zus nog gesproken over haar. Mijn zus is haar buurvrouw.’

Mitalsing keek op: ‘Jullie lijken helemaal niet op elkaar. Mooie vrouw, je zus.’

Isa lachte plagerig: ‘Ja, zij wel!’

Mitalsing reageerde als door een wesp gestoken: ‘Jij bent an-

ders ...' Hij voelde zich weer vreselijk onhandig. 'Maar over Anna,' zei hij snel. 'Daar moeten we inderdaad nog meer over te weten komen . Ik ga binnenkort ook weer eens met je zus praten.'

'Oké, ik wacht ook af. Tot gauw maar weer. En hou het hoofd koel, het is toch werkelijk onHollands warm. Maar dat vind jij wel lekker.' Mitalsing moest even nadenken waarom hij dat lekker zou vinden. Ah, weer zo'n vooroordeel van witte mensen: als je gekleurd bent, houd je meer van warmte. Hijzelf had een hekel aan dit klamme warme weer en snakte naar echte Hollandse regen.

-

Isa was haar auto ingestapt en dacht na over de auto die volgens haar zus regelmatig aan de weg stond bij de vermoorde Anna. Zou Nine inmiddels te weten zijn gekomen wat voor auto dat was? Waarschijnlijk niet, Nine was totaal niet geïnteresseerd in auto's. Beter was het om eens in 't Bonte Paard wat te gaan drinken, misschien was daar wat meer informatie te vinden. Anna zou daar zeker bekend zijn, als spraakmakend figuur binnen de lokale jetset.

't Bonte Paard, een trendy café dat door *tout* Laren en de mediawereld van het Gooi werd gefrequenteerd, lag aan het drukke kruispunt midden in het dorp. Niet ongezellig, ze schonken er een goed glas bier of wijn en ze hadden lekkere bitterballen. Bij mooi weer was het terras altijd bomvol, ook nu. Ze liep het terras op en werd onmiddellijk op de schouderaars getikt: 'He, jij ook hier? Leuk zeg. Kom erbij!' Ze zette haar zonnebril op haar haar en schoof aan bij het statafeltje